

[Poul Schlüter.]

Jeg i og for sig også den forrige regering har demonstreret; man kan diskutere, i hvor høj grad det lykkedes for den at føre indkomstpoltik. I den tidligere regerings 12 punkts program gik nogle vigtige punkter f. eks. på en effektiv pris- og avancelovgivning og en lovgivning om udbyttebegrænsning, og det er jo gennemført. Det er ting, som viser, at også det konservative folkeparti har den opfattelse, at indkomstpoltik ikke blot er et spørgsmål om selve lønningerne, men at også en anden indkomstdannelse i samfundet spiller en rolle for omkostningsniveauet.

Man kan skabe reallønsforbedringer på tre måder. Man kan gøre det igennem højere lønninger, man kan gøre det igennem lavere priser, og man kan endelig gøre det igennem lavere skatter. Jeg synes, at økonomiministeren i sit svar til mig ganske har overset, at disse to sidste metoder til reallønsforbedringer måske er de vigtigste i vort forslag til beslutning. Der er en sammenhæng imellem lønudviklingen og den sociale lovgivning og skattelovgivningen. Vi kan kun bruge væksten i vor velstand én gang; vi kan ikke først bruge den til en stigning i pengelønningerne og derefter til forbedrede sociale ordninger. Vi har så tit prøvet at bruge stigningen i vor velstand halvanden eller to gange, men hver gang har det givet dårlige resultater. Der er områder inden for arbejdsmarkedet, hvor man bedst sikrer fremgang i realindkomsten gennem ændringer i de sociale love og i skattelovene, og så kan man måske her løse problemerne uden at belaste arbejdspladsernes konkurrenceevne.

Vi har ofte set, at lavtlønstillæggene førte til lønglidning. Det fik to konsekvenser: for det første at man måtte beskatte alles lønstigning, for det andet at de dårligst stillede igen blev lædt i stikken, når nogle måneder var gået. Derfor tror vi, at kan man nå frem til en aftale om dæmpning af pengeindkomststigningen og så måske til gengæld få et løfte om dæmpning i skattestigningen, er det vejen frem. Ofte er man bedre tjent med samme løn og samme skat end med stigende papirpengeindkomster og stigende skatter. Forudsætningen for engang at kunne undvære overbudgetteringen på statsbudgettet er, at vi får løst problemet om ikke

at lade lønningerne stige mere, end produktionstilvæksten tillader.

Jeg vil gerne sige til sidst, at forudsætningen for at nå nogen vegne i denne sag er frivillighed og forståelse mellem arbejdsmarkedets parter og vort lands politiske organer. Men det tror jeg ikke man får uden permanent kontakt, og uden at denne kontakt er etableret i meget god tid, inden den næste overenskomstfase viser sig.

Vi vil gerne bede om et udvalgsarbejde om det beslutningsforslag, vi har fremsat, og jeg vil gerne sige, at vi håber, at arbejdsmarkedets organisationer vil bidrage under dette udvalgsarbejde. Vi mener, at der er brug for at kulegrave alle disse problemer meget, meget grundigt, og vi håber, at forståelsen vil vokse for, at regering, folketing og arbejdsmarkedets parter i fællesskab skal lægge den linje, at det er reallønsforbedringerne, som fører til glæde for de enkelte og samfundet, og ikke lønstigninger og andre indkomststigninger, der er ude af takt med væksten i den samlede produktion.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg har i og for sig ikke mere at sige om forslaget. Jeg har allerede givet udtryk for, hvad regeringens opfattelse af det er. Hvis tinget beslutter at sende forslaget i et udvalg, vil regeringen naturligvis gerne medvirke til udvalgsarbejdet i den udstrækning, vi kan.

Det er imidlertid nødvendigt for mig at svare på stillede spørgsmål, og det skal jeg prøve på.

Hr. Henry Christensen, som jo ikke havde meget at have sin kærlighed til forslaget i, sagde, at etablering af kontakt mellem erhvervsliv og arbejdsmarked og regering i første række afhænger af regeringen. Jeg er så enig heri, som jeg kan være. Derfor har denne regering da også både taget initiativet til og tilkendegivet sit ønske om at få intim kontakt med erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter, betydelig mere end den tidligere regering gjorde det — men det afhænger altså også af regeringens vilje, erkender jeg, og dér er altså forskellen.

Så spurgte hr. Henry Christensen, om ikke regeringen var ængstelig for inflationsudviklingen, for nu står vi med sandsynligheden for, at vi får to dyrtidsportioner i 1972. Jo, det er vi naturligvis.